"मीठे बच्चे– श्रीमतमा चलेर आफ्नो कर्मलाई सुधार, विकर्मलाई भस्म गर। मालाको दाना बन्नको लागि एक बाबा सिवाय अरू कसैको याद नआओस्।"

प्रश्नः– कुन बच्चाहरूको रक्षा बाबाले स्वतः गर्नुहुन्छ?

उत्तरः– जो जति सफाइले चल्छन्, बाबा सँग सदा सच्चा रहन्छन्, उनको रक्षा स्वतः भइरहन्छ। झूटो चल्नेको रक्षा हुन सक्दैन। मायाले उनीहरूलाई खिचिरहन्छ। उनको लागि फेरि सजाय कायम हुन जान्छ।

प्रश्नः– बच्चाहरूले रूहानी सर्जन सँग आफ्नो बिमारी किन लुकाउँछन्?

उत्तरः– किनकि उनलाई आफ्नो इज्जतको डर रहन्छ। जान्दछन् पनि– मायाले मलाई धोका दिएको छ। आँखा अपराधी भइसकेको छ फेरि पनि बाबा सँग लुकाउँछन्। बाबा भन्नुहुन्छ– प्यारा बच्चाहरू! जति तिमीले लुकाउँछौ, त्यति तल गिर्दै जान्छौ। मायाले खाइदिन्छ। फेरि पढाइ छुट्छ, त्यसैले धेरै खबरदार रहनु पर्छ। मनमत वा आसुरी मतमा चल्नु हुँदैन।

ओम् शान्ति। रूहानी बाबाले रूहानी बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ। बच्चाहरूले यो निश्चय त गरेका छन्– रूहानी बाबाले नै आत्माहरूलाई पढाउनुहुन्छ। त्यसैले गायन छ– आत्मा परमात्मा अलग रहे... मूलवतनमा त सबै आत्माहरू सँगै रहन्छन्। अलग रहँदैनन् फेरि वहाँबाट आत्माहरू बिछोडिन्छन्। आएर आ-आफ्नो पार्ट खेल्छन्। सतोप्रधानबाट झर्दै-झर्दै तमोप्रधान बन्छन्। बोलाउँछन् पनि– हे पतित-पावन आउनुहोस्, आएर पावन बनाउनुहोस्। बाबाले बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ। म हर ५ हजार वर्ष पछि आउँछु। यो सृष्टिचक्र नै ५ हजार वर्षको हो। निराकार शिवबाबाले पनि अवश्य शरीरद्वारा सुनाउनु हुन्छ। माथिबाट कुनै प्रेरणा आदि गर्नुहुन्न। जसरी तिमी आत्माहरू शरीर धारण गरेर कुराकानी गर्छौ। बाबा पनि भन्नुहुन्छ– म यस तनद्वारा तिमीहरू सँग कुराकानी गर्छु। तिमी बच्चाहरूलाई निर्देशन दिन्छु, जति जो निर्देशनमा चल्छ, उसले आफ्नै कल्याण गर्छ। बाबाले त सम्झाउनु हुन्छ, फेरि कोही श्रीमतमा चलून् वा नचलून्। टिचरको सुनून् वा नसुनून्। उनीहरू त आफ्नै लागि फाइदा वा नोक्सान गर्छन्। सुनेन भने फेल हुन्छन्। शिवबाबा त राम्ररी सुनाउनुहुन्छ। शिवबाबा सँग तिमी बच्चाहरूले सिकेर सिकाउनु पर्छ। सन शोज फादर, यसमा लौकिक पिताको कुरा छैन। यो हो रूहानी बाबाको कुरा। बच्चाहरूले बुझेका छन्– जति जो श्रीमतमा चल्छौं, त्यति वर्सा पाउँछौं। बाबा भन्नुहुन्छ– मलाई याद गऱ्यौ भने तिम्रा जन्म-जन्मान्तरका पाप काटिन्छन् किनकि रावणराज्यमा पाप आत्माहरू, पुण्य आत्माहरूको अगाडि शिर झुकाउँछन्। तर यो जान्दैनन्– यिनै पुण्य आत्माहरू फेरि पाप आत्माहरू बन्छन्। सम्झन्छन्– उनीहरू सधैं पुण्य आत्माहरू हुन्। बाबाले सम्झाउनुहुन्छ– पुनर्जन्म लिँदा-लिँदा पुण्य आत्माबाट फेरि पाप आत्मा बन्छन्। ८४ जन्म लिन्छन् अनि सतोप्रधानबाट तमोप्रधानमा आउँछन्। पाप आत्मा बन्छन् फेरि बाबालाई याद गर्छन्। जब पुण्य आत्मा हुन्छन्, बाबालाई याद गर्नु पर्ने अवश्यकता नै हुँदैन। अब यी सबै कुरा सबैलाई बाबाले बसेर त सम्झाउनु हुँदैन। बच्चाहरूले सेवा गर्छन्। मनुष्य त यस समय असुर बन्दै जादैछन्, यसकारण बुद्धिमा बस्दैन। परमात्मा सर्वव्यापी हुनुहुन्न। सारा आधार यस कुरामा छ। कृष्ण त देहधारी हुन्, उनलाई देवता भनिन्छ। आत्माहरूका फादर त निराकार बाबा हुनुहुन्छ, उहाँलाई नै याद गर्नु पर्छ। हुन त

प्रजापिता पनि भन्छन् तर उनी त साकार छन्। यो सबै कुरा राम्ररी सम्झाइन्छ। तर कैयौं बच्चाहरू नबुझेर उल्टो बाटो लागेर जंगलमा गएर बस्छन्। बाबाले बाटो बताउनुहुन्छ– शहरमा वा स्वर्गमा जाने, तर नबुझ्नाको कारण जंगलमा गएर बस्छन्। जंगलमा जान्छन् त्यसैले काँडा बन्छन्। यहाँ रहेर पनि बाटो पूरा समात्दैनन्। बीचमा रहन्छन्। फेरि वहाँ पनि पछि आउँछन्। तिमी यहाँ आएका छौ स्वर्गमा जानको लागि। त्रेतालाई पनि वास्तवमा स्वर्ग भनिदैन। २५ प्रतिशत कम भयो नि। अहिले तिमी छौ संगममा। बाबा भन्नुहुन्छ– पुरानो दुनियाँलाई त्याग गरेर नयाँ दुनियाँलाई याद गर। यस्तो त भनिदैन– पुरानो दुनियाँलाई भुलेर त्रेतालाई याद गर। त्रेतालाई नयाँ दुनियाँ कहाँ भनिन्छ र! बाटो ठीक नसमात्नुको कारण तल-माथि भइरहन्छन्। ड्रामा अनुसार कल्प पहिले जसले परीक्षा पूरा पास गरेका थिए उनैले गर्नेछन्। त्रेतामा जानेहरूलाई फेल नै भनिन्छ। जो स्वर्गवासी बन्छन्, उनै पूरा पास हुन्छन्। कल्प-कल्पान्तर संगममा उनैले परीक्षा पास गर्छन्। जसरी अहिले गरिरहेका छन्। जसलाई फूल बन्नु छैन, उनलाई जति जोडले खिचे पनि बन्दैनन्। अक त फेरि पनि फूल नै हो नि। काँडाले त घाचिरहन्छ। सारा आधार पढाइमा छ। मायाले राम्रा-राम्रा बच्चाहरूलाई पनि काँडा बनाइदिन्छ। ट्रेटर बन्छन्। जो आफ्नो घरलाई छोडेर अरू तिर जान्छ उसलाई ट्रेटर भनिन्छ। बाबा त मायाबाट छुटाउन आउनु भएको छ। भन्छन्– माया बडो बलवान छ। आफू तिर खिच्छ। माया कम चुम्बक छैन। यस समय हेर फेशन पनि कति बढेको छ, कति फेशनबुल बन्छन्। चलचित्रमा के-के देखाउँछन्। पहिले यो चलचित्र थिएन। १०० वर्ष भित्र नै निस्केको हो। यसमा ड्रामाको रहस्यलाई पनि सम्झाउनु पर्छ। १०० वर्ष भित्र मानौं स्वर्ग बनेको छ। वहाँ त यो साइन्स पनि धेरै सुख दिन्छ। वहाँ साइन्सको घमण्ड पनि हुँदैन। कति सुख दिन्छ। तर त्यो सुख स्थायी होस्, यसैले पुरानो दुनियाँको विनाश हुन्छ।

हेर, बाबाले उच्च चढाउनको लागि कति मेहनत गर्नुहुन्छ। तर कोही-कोही त मान्दैनन्– बाबाले हामीलाई पढाउनुहुन्छ। राम्रा-राम्रा पनि मायाको पञ्जामा आउँछन्। मायाले पूरा वश गर्छ। तर फेरि पनि एक पटक जसले ज्ञान सुनेको छ, ऊ स्वर्गमा अवश्य आउँछ तर उच्च पद पाउँदैन। भन्न त सबैले भन्छन् हामी नारायण बन्छौं। पुरुषार्थ पनि त्यति गर्नु पर्छ, तर हो सारा ड्रामाको खेल। कोही चढ्छन्, कोही गिर्छन्। तल-माथि भइरहन्छ। सारा आधार यादको यात्रामा छ। बाबाले तिमीलाई अखुट खजाना दिनुहुन्छ। वहाँ कर्मभोगको कुरा छैन। यस समय यहाँ जो जम्मा गर्छन्, उनैले पूरा वर्सा पाउँछन्। यो विचार गर्नु हुँदैन, चढ्छु फेरि गिर्छु पनि। धेरै गिरेका छौ, अब त चढ्नु नै छ। ड्रामा अनुसार पुरुषार्थ त भइरहन्छ। दुवैको हेर कति पूजा हुन्छ। शिवको सबैभन्दा धेरै हुन्छ। उहाँलाई फेरि कण-कणमा भन्दछन्। कति अज्ञान छ। अब तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ– हामी नै थियौं, फेरि हामी नै बनिरहेका छौं। हुन त शिवको पूजा पनि गर्छन्। बलि पनि चढाउँछन्, फेरि पनि शिवलाई कसैले पनि चिनेका छैनन्, उहाँ ज्ञानका सागर भगवान् बाबा कसरी आएर पढाउनुहुन्छ! अब पढेर पुरुषार्थ गरेर उच्च पद पाउनु पर्छ। मायाले पनि कसैलाई छोड्दैन, एकदम समात्छ। बाबा भन्नुहुन्छ– प्यारा बच्चाहरू! सच्चा-सच्चा चार्ट लेख। कति बच्चाहरूले सत्य बताउँदैनन् त्यसैले सजाय पनि हुन्छ। सजायको समयमा धेरै चिल्लाउँछन्, तोबा-तोबा गर्छन्। क्षमा त्यसै गरिँदैन। साना बच्चाहरूले कुनै नराम्रो काम गर्छन् भने पिताले पिट्छन् अनि तोबा-तोबा गर्छन्। यहाँ हुनुहुन्छ बेहदका बाबा। यति महान् बाबा कति नम्रताले चल्नु हुन्छ। कति कोमल हुनुहुन्छ। जसरी साना बच्चाहरू कोमल हुन्छन्, कुनै पनि कुरा भयो भने भन्छन् ठीक छ किनकि

ड्रामामा चल्छन् । ठीक छ भावी यस्तो थियो। फेरि सम्झाउनुहुन्छ– अब पछि यस्तो नहोस्। श्रीमत र आसुरी मत। यी ब्रह्मा पनि अलौकिक बाबा हुन् नि, फेरि पनि बेहदका बाबा हुन्। हदका पिताको हुन सक्छ नमानून्। बेहदका बाबाले यी ब्रह्मालाई निमित्त बनाउनु भएको छ त्यसैले यिनको अवश्य मान्नु पर्छ नि। यसैले यी बाबा भन्छन्– माया कुनै कम छैन, उल्टो काम गराउँछ। बुझ्नुपर्छ– यो हो ईश्वरीय मत। बाबा भन्नुहुन्छ– यिनीद्वारा यदि यस्तो कुनै मत मिल्यो भने पनि म ठीक गरिदिन्छु। बाबाले रथ पनि अनुभवी लिनु भएको छ। कति गाली खाए। बाबा सँग धेरै सफाई सँग रहनु पर्छ। जति जो सफाई सँग चल्छ, त्यति उसको रक्षा हुन्छ। झूटो चलन चल्नेको रक्षा हुँदैन, उनको लागि सजाय कायम हुन्छ। मायाले नाकबाट समात्छ। बच्चाहरूलाई थाहा छ– मायाले खायो यसैले मैले पढाइ छोडिदिएँ। बाबा भन्नुहुन्छ– जे सुकै भए पनि पढाइ कहिल्यै पनि बन्द नगर। जसले जस्तो गर्छ, उसले त्यस्तै पाउँछ। कहिले पाउँछ? भविष्यमा, किनकि अब दुनियाँ परिवर्तन हुँदैछ। यो कसैले पनि जान्दैनन्, सिवाय तिमीहरू। तिमीहरूमा पनि धेरै बच्चाहरूले बिर्सिन्छन्। यदि यादमा रहेमा खुशी पनि रहन्छ, तर मायाले एकदम भुलाइदिन्छ। यो माया सँग लडाईं अन्त्यसम्म चलिरहन्छ। राम्रा-राम्रा बच्चाहरूले पनि जान्दछन्– म बाट यो कुरा भयो फेरि सत्य बताउँदैनन्, इज्जतको डर रहन्छ। अतालिइ रहन्छन्। हो, कोही युगल छन् भने सम्झन्छन्– एकले बतायो भने म पनि बताइदिऊँ। तकदिरमा उच्च पद छैन भने सर्जन सँग लुकाइ रहन्छन्। जति लुकाउँछन् त्यति तल गिर्दै जान्छन्। यी आँखा यस्ता छन्, अपराधीपन छोड्दैनन्। कोही त धेरै राम्रा बच्चाहरू पनि छन्, कहिल्यै अरूलाई याद पनि गर्दैनन्। जसरी पतिव्रता स्त्रीको कहिल्यै कोही पर-पुरुषमा दृष्टि जाँदैन। बाबा सम्झाउनुहुन्छ– यदि मालाको दाना बन्नु छ भने यस्तो अवस्था हुनुपर्छ। विश्वको मालिक बन्नु कुनै कम कुरा हो र? बेहदका बाबाले पढाउनुहुन्छ, बाँकी के चाहियो? बाबा प्राक्टिकल देखाउनुहुन्छ फलानो-फलानोमा यो खुबी छ, यिनमा यो छ, त्यसैले नम्बरवार याद-प्यार दिनुहुन्छ। यहाँ बस्दा-बस्दै पनि बाबाको बुद्धि सेवाधारी बच्चाहरू तिर रहन्छ। अज्ञान कालमा पनि आज्ञाकारी बच्चाहरूमा प्यार रहन्छ। पिताले जान्दछन्– मेरो कुनचाहिँ बच्चाले राम्रो सेवा गर्छ। तिमी हौ ब्रह्माकुमार र ब्रह्माकुमारीहरू, शिवबाबाको नाति नातिनाहरू। हजुरबुवाबाट वर्सा त अवश्य मिल्छ। ब्रह्माको पासमा वर्सा छैन। बाबा स्वयं भन्नुहुन्छ– म तिमी आत्माहरूको बेहदको बाबा हुँ। तिमीलाई बेहदको वर्सा दिन्छु, यसैले अब मेरो श्रीमतमा चल। म आएको छु तिमी बच्चाहरूलाई आफू समान अशरीरी बनाएर वापस लिएर जानको लागि। अब तिम्रो ज्योति जगाइरहेको छु– ज्ञान र योगबाट। यदि ज्ञान र योगमा ठीक रीति रहेनौ भने धर्मराजको सजाय खानु पर्नेछ, यसैले पहिला आफ्ना विकर्मलाई भस्म गर। यस समय मनुष्य हुन त आफूलाई स्वर्गमा सम्झन्छन्, तर यो हो अल्पकालको सुख। उनलाई बेहदका बाबाले वर्सा पनि दिनु हुँदैन। बाबा भन्नुहुन्छ– म गरिब निवाज हुँ। जो बिलकुल गरिब, पतित अहिल्याहरू छन्, उनीहरूलाई धनवान बनाइदिन्छु। हुन त तिम्रो पासमा कोही पतित आउँछ तर पद कम पाउँछ। विजय मालामा आउन सक्दैन। यो त बेहदका बाबा सँग सौदा गर्नु पर्छ। यो त सबै माटोमा मिल्छ, यसैले बाबा म हजुर माथि बलिहार जान्छु। यो सबै कुरा हजुरले लिनुहोस्, हामीलाई स्वर्गमा मालिक बनाइदिनुहोस्। बाबा भन्नुहुन्छ– म त दाता हुँ। यो राजाई स्थापना गर्न र विश्वको मालिक बन्न कुनै खर्च छैन। वहाँ हेर लडाईंको लागि कति खर्च हुन्छ। यहाँ त तिम्रो के खर्च छ? किनकि कुनै हतियार आदि छैन। योगबलबाट विश्वको मालिक बन्छौ। उनीहरू बाहुबलबाट यति लड्छन् फेरि पनि

विश्वको मालिक बन्न सक्दैनन्। ड्रामामा उनीहरूको पार्ट नै छैन। सच्चा-सच्चा राजयोग बेहदका बाबाले नै सिकाउनु हुन्छ। तिमीलाई थाहा छ– राजयोगबाट परमपिता परमात्माले स्वर्गको स्थापना गर्नु भएको थियो। अहिले तिमी संगममा पढिरहेका छौ र पढाइ अनुसार नै नम्बरवार पद मिल्नेछ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:–

१) बाबा समान नम्रताको गुण धारण गर्नु छ। कसैलाई पनि काँडा बनेर घोच्नु हुँदैन। फूल बनेर सुगन्ध दिनु पर्छ।

२) सच्चाइको गुण धारण गरेर सर्जन सँग कुनै पनि कुरा लुकाउनु हुँदैन। पढाइ कुनै पनि हालतमा छोड्नु हुन्न। आज्ञाकारी बन्नु पर्छ।

वरदान:– सर्व खजानालाई कार्यमा लगाएर बढाउने योगी सो प्रयोगी आत्मा भव

बापदादाले बच्चाहरूलाई सर्व खजाना प्रयोगको लागि दिनु भएको हो– जो जति प्रयोगी बन्छ। प्रयोगीको निसानी हो प्रगति। यदि प्रगति हुँदैन भने प्रयोगी पनि छैन। योगको अर्थ नै हो प्रयोगमा ल्याउनु। त्यसैले तन-मन-धन वा वस्तु जुन पनि बाबाबाट मिलेको नासो छ, त्यसलाई अलबेलापनको कारण व्यर्थ नगुमाऊ, बरु त्यसलाई कार्यमा लगाएर एकबाट दश गुणा बढाऊ, कम खर्च बालानशीन बन– यही योगी सो प्रयोगी आत्माको निसानी हो।

स्लोगन:– विकर्म र विकारलाई त्याग गर्नु नै सच्चा त्याग हो।